

У најстарије доба британско острво насељавали су Иберијци, тамнокоѕ народ, сродан преткелтском становништву у Галији и на Пиринејском полуострву . Настајујући се на тлу Британије, нови досељеници, Келти, сменили су ово првобитно становништво мешајући се са њим и тако га асимилујући. Келти су на острво дошли са европског континента у два главна таласа: први од њих одиграо се око 600. године п.н.е., када су Гојдели или Гели запосели су прво Ирску, а затим се одатле проширили и на Шкотску. Крајем V века доселили су се и Бретонци који су заузели данашњу енглеску равницу.

Од средине I века п.н.е. па све до почетка V века н.е. Британија је била мета римских освајачких интереса. Први је од римских војсковођа на британско тле прешао славни Гај Јулије Цезар, али се он на њему није задржао довољно дуго да би учврстио власт , а римске су легије 43. године н.е., у време владавине цара Клаудија успеле да покоре Келте и да формирају трајну власт која је постепено подвргла цело британско острво све до брдских граница Шкотске. После освајања југоисточна низија запоседнуте територије почела је да се интезивно романизира. 313. године "Миланским едиктом" тадашњи августини Константин и Лициније дозволили су слободно исповедање вере Христове која од 330. године постепено продире у Британију.

Римско царство које је држало власт над острвом временом је почело да опада под налетима варварских племена утоком велике сеобе народа, али и мучено вековним унутрашњим проблемима, који су остајали у сенци великих спољнополитичких успеха. Почетком V. века долази до ово опадање одразило се веома снажно и на британско острво, јер је западно-римски војни заповедник Стилихон морао из Британије повући контингенте римских трупа да би Италију одбранио од провале варвара који су преко Алпа продирали ка Италији, чиме су се Римљани једноставно одрекли власти над острвом које, услед све већих опасности по сам центар своје државе више нису могли бранити.

Одласком римске војске романизирано становништво остало је назаштићено те се и оно одлушило да напусти острво, тако да јужна Енглеска поново постаје келтска земља. Ова етапа британске историје носи назив „келтски препород“ и првенствено се односи на обнављање неке врсте државности Брита, келтског народа настањеног у југоисточним равницама острва. Овај препород није имао могућности да се неометано развија. Нову опасност по келтско становништво су представљали напади Пикта и Шкота са севера али и напади германских племена са континента, који у овом периоду започињу. Већ 441-442. године германски освајачи, у првом реду Саси (Саксонци), заузимају низијски југоисток Енглеске. Ови први напади, међутим, нису одмах означили и почетак масовног германског насељавања, до којег ће доћи постепено.

Са северног Јитланда у Британију дошли су Јити и заузели подручје данашње области Кент. С јужног Јитланда доселили су се Англи при том освојивши неколико подручја: Источну Англију, Нортумбрију и Мерсију. Саси су из северозападне Немачке при насељавању такође успели да запоседну неколико територијалних јединица: Есекс, Сасекс и Весекс. У насељавању Британије поред ових племена учествовали су и Фризи, који су насељавали данашњу северне Холандије, а који су успели да се сместе на југу острва у неколико мањих група.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com